

André Ferenc

Madártásvlat

Nem felhő ez, csak kifogások.
Céltalanul menekíted az eszközt.
Télre lesz ágyad, lesz maradásod
tériszonyos, vacogó verebek közt?

Fürdik a porban az úr és a szolga,
míg homokoznak a szimpatizánsok.
Gyakorolj félelmet, csevegést.
Nem börtön, ha ragyognak a rácsok.

Volt akarásod mára bolyongás.
Ugrálsz, míg kiperegnek a magvak.
Hangodban csendül a gerinchúr:
bő alamizsnát küzdj ki magadnak!

Fúvel, sárral tömd el a hangját
túrt csalogánynak, és ha megúszod,
hordd el az országot gabonánként:
hogya keveslik, légy te a tűzok!

Bárhol elélsz, vonulásod arányos.
Szárnyad alól kiszivárog a félszed.
Nem vakarózol, csak tovaröppensz,
és ha előny: felgyújtod a fészket.

A kíváncsiság kegyetlensége

„A ház akkora, mint a világ, jobban mondva maga a világ.”
[Jorge Luis Borges: *Aszterión háza*]

„Olyak leszünk, mint megkopott legendák.”
[Kovács András Ferenc: *Erdélyi töredék*]

Kíváncsiság fátyla rejti arcom,
Érdes bőröm védi cinkos legyekedtől.
Takarásból lép elő a főszereplő:
Kardja történelmi karton.
Ellenem siet. Tömött verejték
Babráll szemöldökén, szögletes gyöngyök.

Pajzsán tollas jelkép.
Múlt századba lógó fonalat göngyöl.

Iparkodik igazságot tenni,
Különválasztani a zabot a rozstól.
Magabiztos, siet. Nincs kérdezni
türelme. Húsomba kóstol.
Azt mondja, ismer, ismeri fajtám.
Rutinból levizsgáz, neki ez szakgyak.
Sziszegés szökken ajkán:
Meglásd, mindig lebuknak a fattyak.

Állok, talpig rémületben.
Ha válok, maradjanak a hegyek.
Apám ellen bosszúból születtem,
Hogy anyámnak bocsánat legyek:
Szeméből szilánkos nyári zápor,
Melléről szemcsés büntudat pereg.
Elbuktam két ország vízrajzából.
Lenyomják torkomon a friss tejet.

Ha válni kell, váljunk hamar.
Övék vagyok, átüt a géneken:
Szagom, szarvam, a két feszült agyar.
Érintésük bőrömbé égetem.
Szeretetmantráikat szívből kontrázom.
Örökletes hibákból nincs hiány.
Két ország között pórázon
Sétáltatom a szkizofréniám.

Kitépi nyelvem: visszánő.
Mert mindig ott lesz a másik.
Bírom, ameddig bírni kell, reszkető
Tagokkal kifulladásig.
A kíváncsiság kitaró kegyetlensége
Kifogásokat sem keres már.
Pattog a popcorn kezében,
Mint '89-ben Temesvár.

Száz éve veszettül válnak.
Értem perelnek, nem miattam.
Kezük szorítom: ragaszkodó állat.
Morzsolódom kérges indulatban.
Nem ismernek rám gomolyfelhőkben.
Nem vártak csillagszemű gyerekre.

Anya, Apa: felnőttem.
Nincs több szükségem felügyeletre.

Válok, ha válni kell.
Ami még belefér: pár huzatos medence.
Kihűlt szobákban mosódik el
Kopott névtáblák többnyelvű csendje.
Egy évszázad, s kiszellőznek a termek.
Búcsúzól utószor még ágyába vizes
A fölbikázott, elégtelen gyermek.
És túlnó anyján, apján néhány centivel.

Babiczky Tibor

Az alkimista

Álmában gyakran megjelent egy omladozó
ház, két gyertya égett az ágy fejénél.
Máskor a lagúnán hajózott, és a vízbe tekintve,
a felszín alatt egy város képe tűnt előtte fel –

az utcák homályba vesztek, de a tornyok
csúcsai tőle karnyújtásnyira,
élesen ragyogtak elő a hajógerinc alól.
Amikor pedig egy reggel

nem ébredt fel álmából, az orvos belenézett
a halott szempárba, melyben még akkor is
ott ült az iszonyat, és így szólt: „Amitől féltem,
bekövetkezett végül: összeomlott a ház.”

A feltámadás ünnepén

A küldöttség hajója biztonságos távolban,
az öböl kijáratánál vetett horgonyt.

Díszes csónakok sora futott ki a partra,
előkelőségek és szolgák rajzó hadserege.

A kikötői kocsmák tömve voltak mind,
sokan figyelték aranyló ital mellől